

[Poul Møller.]

udnyttedes til at skærpe progressionen. Ja men hvad er det dog egentlig for noget snak, at man skal indføre nye skatter og nye afgifter for at skærpe progressionen? Skærpelse af progressionen er da noget, der giver flere penge i kassen, man behøver dog ikke nye afgifter for at kunne gennemføre den transaktion. Man kunne sige, at skattefradragetsretten var i vejen for at få skærpet progressionen. Det var den, og derfor holdt vi så længe på skattefradragetsretten. Eller man kunne sige, at der var andet i vejen for at skærpe progressionen, og det kunne man så have ændret, men man må da ikke sige, at man indfører merværdiafgiften, for den giver 2 milliarder kroner, og så kan vi skærpe progressionen, og det giver 1 milliard kroner ekstra, det er da hul i logikken, hr. finansminister, og derfor vil jeg sige: prøv dog på at bringe orden i argumenterne, når man nu skal ud i den kamp rundt omkring i landet, som man skal.

Så taler man om mellemindtægterne. Nu ved jeg godt, mellemindtægter er et meget fleksibelt begreb, men en skattepligtig indkomst på, lad os sige 30.000 kr. betragtes vel i dag som noget af en mellemindtægt, sådan en under- eller overmellemindtægt, alt efter hvordan man har det selv, men i hvert fald i forhold til den aflønning, man er vant til herinde, vil jeg betragte 30.000 kr. som en mellemindtægt. Hvis en indtægt på 30.000 kr. forøges med 1.000 kr., er marginalbeskatningen i dag i ligevægt 51,2 pct., altså 512 kr., og den bliver i fremtiden 578 kr. Man kan dog ikke sige, at man her har lempet progressionen for mellemindtægterne, man kan sige, at den virkning, som den nuværende skattefradragetsregel har, nemlig at man får den kraftige progression det første år og så til gengæld nedsættelsen næste år, falder bort; man kan også sige, at ved det system, man nu laver, kommer man til at betale den kraftigere beskatning med det samme i stedet for til næste år, og man har jo proklameret som en stor svaghed ved systemet, at skatteborgerne først kommer af med pengene 1½ år efter, at de har tjent dem. Det kan man se forskelligt på, og det ser skatteborgerne også forskelligt på, om det egentlig er en så stor fordel at få skattebetalingen med det samme.

Lad det nu ligge, men man kan ikke sige,

at det, der her sker, kun er en skærpelse af progressionen helt oppe i de øverste satser, for det er en skærpelse af progressionen, der begynder omkring en skattepligtig indkomst på 30.000 kr.

Finansministeren bruger jo stadig udtrykket „håndfæstning“, men skulle vi dog ikke se ganske enkelt og klart på det. Et parti kan dog ikke gå ind for en størrelse på 2-3 milliarder kr., uden at det får besked om, hvad disse penge skal bruges til. Det er dog et ganske rimeligt politisk synspunkt, at et oppositionsparti siger: skal vi bevilge disse penge, så skal vi også vide, hvad de skal bruges til, og så skal vi have indflydelse på det.

Så kom selvfølgelig finansministeren med et, jeg må sige generøst tilbud, at hvis jeg kunne garantere, at udgifterne ikke steg, så ville han godt afgive denne håndfæstning om, at pengene blev brugt til skattelettelse til næste år. Dertil vil jeg gerne sige: ja, hvis finansministeren så igen også kan garantere for, at der ikke bliver vedtaget nogen udgiftslove, som jeg ikke vil være med til, ikke en eneste udgiftslov, som jeg ikke ville være med til i disse halvandet år, så begynder vi måske at nærme os det.

Men jeg kan jo ikke garantere, at udgifterne bortset fra pristalsstigninger og lignende ligger fast. Det kan jeg ikke garantere, så længe finansministeren kan bruge sit sammenskrumpede politiske flertal til at gennemføre nye udgiftsstigninger. Og det er da også helt givet, at en omlægning af beskatningen ikke i sig selv skulle kræve en forhøjelse af den samlede beskatning. Hvorvidt en forhøjelse af den samlede beskatning i 1968-69 bliver nødvendig, afhænger af mange faktorer, men selve omlægningen er ikke afhængig af en forhøjelse, og omlægningen kunne gennemføres og skulle kunne gennemføres, hvis viljen var til stede, men viljen var der ikke, og derfor står vi i dag, som vi står. Det har regeringen sit gode ansvar for, og derfor må den bære det.

Aksel Larsen: Der er megen uenighed mellem venstre og konservative, og det er kun rimeligt, at der er uenighed mellem venstres og de konservatives ordførere. Venstres ordfører fandt, at det var en aldeles udmærket tale, jeg havde holdt, og de